

FORÅRSUDSTILLINGEN CHARLOTTENBORG 2002

FORORD

I 80'erne begyndte informationssamfundet for alvor at få gennemslagskraft og dets indflydelse på både videnskabens verden, og på kunst- og kulturlivet blev mere og mere iøjnefaldende. Denne udvikling er fortsat med foretaget styrke i det nye årtusind. Informationsteknologien muliggjorde helt epokegørende fremskridt inden for naturvidenskaben og gjorde billedet til et centralt medium. Men den nye teknologi betød også, at de hævdundne forestillinger om rummet, stedet og kroppen hele tiden blev ændret, samtidig med at der blev stillet nye udfordringer til kunst- og kulturlivet. Der blev kun levnet en snæver plads til de langsomt udviklede værdier og kunstformer. Ja, selv vore grundliggende forestillinger om mennesket, objektet og naturen som sådan syntes at forsvinde i et netværk af koder og tegn.

Informationsteknologien skabte i det hele taget, hvad der er blevet kaldt en "simulationskultur" eller en "virtual reality", hvor mennesket forholder sig til modeller i stedet for til en virkelighed, som de med deres egne sanser og personlige erfaring kan overskue og som bedst kan karakteriseres som synets, kroppens og handlingens rum. Som modtræk til informationssamfundets stofløse verden eller "simulationskulturens" fiktive rum har især malerne og billedhuggerne koncentreret sig om at skabe et andet frirum gennem en tilbageerobring af nærværet, stofligheden og overblikket. Men denne tilbageerobring er sket på nutidens vilkår og gennem nye formkategorier. De studerende på Billedhuggerensskolen Charlottenborg har hver på sin måde gennem en udvidelse af skulpturbegrebet arbejdet med at skabe et sådan frirum. Og gennem deres meget forskelligartede og selvstændige kunstneriske praksis har de fundet frem til nye løsninger på de mange problemer, som "simulationskulturen" rejser. De har flyttet mange grænser, men har bevaret en klar bevidsthed om, at skulpturen og de mange andre former for tredimensionel kunst i højere grad end maleriet er til stede i rummet og at kroppen på en mere direkte måde er involveret i oplevelsen af skulptur og aktivt drager beskueren ind i sit synsfelt. Det udvidede skulpturbegreb har Morten Stræde, der er professor ved Billedhuggerensskolen Charlottenborg, beskrevet på følgende måde: "Måske er der mere mening i at tale om grænsen snarere end stedet som fænomen i forhold til skulpturen. Skulpturen forsøger at fastlægge en grænse for overgangen mellem tilstande, snarere end at fastlægge et sted, hvor betydninger kan rejses. Man kunne endda stille det så åbent op, så skulpturen ikke engang kan fastlægge denne grænse, men kun nærme sig den i et fortløbende præciseringsarbejde.

Hvis det er rigtigt, flyttes skulpturens indbyrds fra at være statisk lukket, til at blive proces, en slags erkendelses kredsløb, som stadig søger at overveje, fra begge sider, grænsens placering og den forskel grænsen i hvert enkelt tilfælde sætter. Der foregår en bestandig tale i skulpturen op imod grænsen, og dog holdes denne bestandige tale fanget som fluen i harpiksen af figurens materielle statik. Og her er vi måske ved skulpturens største force, nemlig at den rent fysisk kan være sit eget objekt, og derved er i stand til at tale, og at bremse talen på samme tid." (Projekter 1991-1996, Morten Stræde, Odense, 1996, p. 61).

Eise Marie Bukdahl
Dr. phil., rektor for Det Kongelige Danske Kunstakademi,
Billedkunstskolerne.

Vibeke Rytter